

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 05.09.1994, sp. zn. 7 Co 872/94, ECLI:CZ:KSCB:1994:7.CO.872.1994.1

Číslo: 12/1996

Právní věta: Vzhledem k nedílnosti práva společného nájmu bytu manžely není možné, aby soudní výkon rozhodnutí vyklizením bytu se týkal jen jednoho z nich. Ukládá-li vykonávané rozhodnutí povinnost k vyklizení pouze jednomu ze společných nájemců ohledně bytu, který je ve společném nájmu bytu manžely, pak nemůže být takový soudní výkon rozhodnutí, směřující jen proti jednomu z manželů, nařízen.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 05.09.1994

Spisová značka: 7 Co 872/94

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nájem, Společný nájem bytu manžely, Vyklizení nemovitosti

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Českých Budějovicích usnesením nařídil výkon rozhodnutí vyklizením bytu povinného a všech, kdo s ním bydlí na základě jeho práva, do náhradního bytu o kuchyni a čtyřech pokojích s příslušenstvím. Dále rozhodl o nákladech řízení.

Proti usnesení o nařízení výkonu se odvolává povinný a domáhá se zrušení napadeného rozhodnutí. Namítá jednak to, že k vyklizenému bytu náleželo právo společného užívání i jeho manželce a nemůže proto být účinný výkon pouze proti jeho osobě. Dále pak namítá, že zajištěný náhradní byt není přiměřeným bytem jeho bytové potřeby. Již před nastěhováním do nynějšího bytu bydlel v sídlištním bytu 4 + 1, který v roce 1990 vyměnil právě proto, že svou velikostí neodpovídal potřebám jeho rodiny.

Krajský soud v Českých Budějovicích svým usnesením změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že návrh na nařízení výkonu rozhodnutí zamítl. Oprávněnému uložil zaplatit povinnému na nákladech řízení 200 Kč.

Z odůvodnění:

V daném případě je oprávněným navrhován soudní výkon rozhodnutí vyklizení bytu. Podkladem pro

soudní výkon je rozhodnutí Úřadu města Č. – stavebního úřadu ze dne 27. 1. 1993, zn. SÚ 8367/92 Ha, jímž podle § 96 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. byl vydán příkaz k vyklizení bytových jednotek uživatelů Z. V. a Ing. J. Š. v domě č. 31/230 v Č. s tím, že vyklizení bude provedeno ihned po zajištění bytové náhrady. Toto rozhodnutí může být podle ustanovení § 274 písm. f) o. s. ř. podkladem i pro soudní výkon rozhodnutí. Potvrzením o vykonatelnosti opatří rozhodnutí ten orgán, který je vydal. Soud je však vždy oprávněn před nařízením výkonu rozhodnutí přezkoumávat správnost potvrzení o vykonatelnosti všech podkladů pro výkon rozhodnutí (§ 275 odst. 1 a 2 o. s. ř.). Soud je oprávněn posoudit sám nezávisle na stanovisku orgánu, který je vydal, vykonatelnost rozhodnutí po stránce formální i materiální. Z hlediska materiálního je rozhodnutí vykonatelné tehdy, jestliže obsahuje přesnou individualizaci oprávněného a povinného, přesné vymezení práv a povinností k plnění, přesný rozsah a obsah plnění a přesně stanovenou lhůtu k plnění. Není-li možné z rozhodnutí, které má být vykonáno, ani za přihlédnutí k povaze věci a ke způsobu výkonu, tyto skutečnosti jednoznačně dovodit, nemůže být takové rozhodnutí podkladem pro výkon rozhodnutí.

Právě z hlediska materiální vykonatelnosti nemohl odvolací soud pominout námitku odvolatele, týkající se nedostatku vykonávaného rozhodnutí správního orgánu ohledně práva jeho manželky k vyklizovanému bytu. Je nepochybné, že právo společného užívání bytu manžely bylo právem nedílným, které za trvání manželství nemohlo být zrušeno rozhodnutím soudu jen ohledně jednoho z manželů (srov. rozhodnutí uveřejněné pod č. 35/1966 Sbírky soudních rozhodnutí a sdělení soudů). To platí i poté, kdy podle ustanovení § 871 o. z. se toto právo změnilo na společný nájem. Obdobně jde o nedílné právo obou manželů i v případě, kdy o povinnosti k vyklizení rozhoduje správní orgán, jako tomu bylo v daném případě. Není důvodu nevěřit odvolateli v tím, že v době vzniku užívacího vztahu k vyklizovanému bytu (v roce 1990) vzniklo společné užívací právo i jeho manželce, které dosud trvá. Proto nejen odvolatel, ale i jeho manželka měla být účastníkem správního řízení, neboť i její užívací právo k bytu bylo přímo dotčeno, a povinnost k vyklizení měla být stanovena i vůči ní, neboť u ní nejde o odvozené právo k bytu a neužívá tento byt na základě práva manžela Z. V., nýbrž má k bytu spolu s ním společné právo, které je právem nedílným.

Tato zásada platí nejen pro řízení nalézací, ale je třeba ji uplatnit i v řízení vykonávacím. Vzhledem k nedílnosti tohoto práva není proto možné, aby výkon rozhodnutí vyklizením se měl týkat jen jednoho ze společných uživatelů bytu (dnes společných nájemců), zatímco druhý manžel by měl v bytě dále zůstat, protože proti němu rozhodnutí nesměruje, a neměl by ani povinnost byt vyklidit. Tím by byly narušeny základní principy, na nichž je společné a nedílné právo obou manželů vybudováno. Z hlediska materiální vykonatelnosti právě vzhledem k povaze vymáhané povinnosti a ke způsobu výkonu rozhodnutí nemůže být proto podkladem k nařízení výkonu takové rozhodnutí, které ukládá povinnost k vyklizení bytu pouze jednomu ze společných nedílných uživatelů (nájemců).

Odvolací soud proto nemohl potvrdit napadené rozhodnutí jako věcně správné, naopak musel napadené rozhodnutí změnit podle ustanovení § 220 o. s. ř. a návrh na nařízení výkonu zamítnout.

V odvolacím řízení byl úspěšný povinný a jemu proto náleží podle ustanovení § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady představují částku 260 Kč (odměna za dva úkony po 200 Kč a paušální částka náhrad po 30 Kč za každý výkon).